

אנה בתמונה של ניכור
ככל שהבכי גבר, כך רקדתי טוב יותר!

עם ההחלטה להתגייס החל גם מסע התלאות של אנה. "כשהגעתי לרבנות בתל-אביב, ר' ביקשתי טפסי-גיוור, ענה לי הרב: "בשי" ביל מה לך להתגייס? תישארי גויה ותתחתני עם גויה".

"עמדת המומה. איזה מין מישפט זה? רק אחרי תחנונים רבים מצידו הסיימי לו לתת לי את טפסי-הגיוור.

"כשהתחיל תהליך-הגיוור, שאלו או תי כל מיני שאלות על שמירת שבת ודינייכשרות. כל השאלות היו מסובכות, ונשאלו במטרה להכשיל אותי. כשהם לא הצליחו בזה, ביקשו ממני ללכת בחצאית ולשמור שבת".

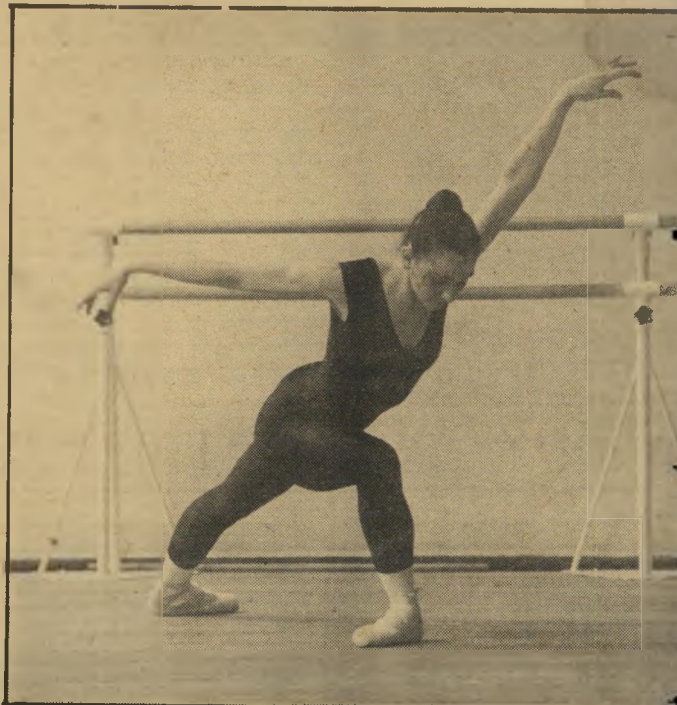
כששמעו ברבנות שהיא רקדנית, דרשו ממנה להפסיק לרקוד.

"זה לא מתאים לבתי-ישראל כשרה וצנועה!" כך אמרו לה, לדבריה.

"ברור שלא הסכמתי להפסיק לרקוד!" היא אומרת.

בצר לה, נאלצה להפסיק את הליך הגיוור, שאותו היא מגדירה כ"משפיל".

"בשבילי היהדות איננה מערכת חוקים עתיקת-יומין. היא הרבה יותר מזה. הבעיה היא שהרבנים רוצים לגייר רק חזורים-כתובה. ואי-אפשר להילחם בהם. הם יותר מדי חזקים. תמיד הם דאגו להרגיש לפני כולל, את גויה! כיום אני מעריפה שלא להסתכל

אנה כרקדנית

כשאני רוקדת, אני נוגעת באלוהים!

בחזמת הרבנים. מה שחשוב זה איך שאני מרגישה, ואני מרגישה יהודיה!"

ורידים חתוכים ★

אחרי בעיית-הגיוור, התגייסה אנה לצבא. גם פה לא ידעה נחת. "כשהגעתי לצבא, קיבלתי הלם. הגיוס היה לגבני מיפגש ראשון עם העולם החיצון, עולם שונה מהעולם הפנימי שלי. הרגשתי שכל התמימות שלי מתנפצת מול המציאות העגומה של החיים. חוץ מזה הכנתי שכתוצאה מהשרות הצבאי אאלץ להפסיק לרקוד. ואז לא אוכל לפתח קריירה של רקדנית בעתיד".

אנה הרגישה שהיא "הולכת ונחננת", כמו ציפור בכלוב. "במהלך הטיירות לא יכלה לשאת עוד את הסבל, וניסתה לחתוך את ורידיה. כרגע אני חרוץ ניצלה.

"דחיקא נסיון-ההתאבדות גרם לי לחשוב אחרת. הצבא הסכים לשחרר אותי, אבל אז החלטתי שאני רוצה לשרת בצבא ולהתמודד עם הקשיים. "שירתתי במישרד-הביטחון, והצבא איפשר לי להמשיך לרקוד".

גם בזמן השרות הצבאי היתה אנה בודדה מבחינה. ללא חבר או יריד, בלי אדם קרוב. "לא הרגשתי צורך בזה. הריקוד ענה לי על כל-הצרכים".

אחרי השחרור מהצבא החליטה

לגעת

באלוהים ★

אחרי תקופה ארוכה של טיפולים נפשיים, הפסיקה להיפגש עם פסיכולוגים. "היום אני מבינה שאלף פסיכולוגים לא יכולים לעזור כמו חבר (המשך בעמוד 38) **שי כרם**